

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome I. Alvarez De Paz In omnes libros De Vita Spirituali Eiusque Perfectione

Álvarez de Paz, Jacobo

Antverpiæ, 1620

De auxilijs gratiæ homini in vita religiosa attributis. caput, 6.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49057](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49057)

CAP. VI.

*De auxilijs gratia homini in vita
religiosa attributis.*

Vita hæc, quam statum religiosum suscipientes aggressi sumus, non est vita bonorum indiga, sed opû, ac donorum cælestium satis abundè referta. *Multiplicatam* (inquit Dominus) *quasi germen agni dedi te, & multiplicata es.* Hæc multiplicatio diuitias amplissimas, id est, gratiæ subsidia, quæ religiosis dantur, significat. Harum diuitiarum nomine, quibus anima Deo dicata multiplicatur, gratiæ auxilia, & influxus intelligo. Sola illa gratiæ auxilia commemoro, quæ in actione consistunt; & merito appellauerim actuosa, quia animum mouere, & instigare non cessant, ut indies meritis crescat, & virtute proficiat. Huiusmodi autem sunt afflatus quidam diuini, qui intellectum illustrant, & suauiter de bonis erudiunt, & cuiusque rei aut valorem, aut vilitatem aperiuunt: Eos, qui in tenebris ignorantia detinentur, illuminat: propterea lumen verum dicitur. Erigit è ruina, qui è sublimitate vitæ ad peccatum delapsi sunt, ob id vocatur resurrectio.

Omnia autem facit, contactu virtutis ac voluntate bonitatis operans. Pascit, illuminat, alit, deducit, medetur, erigit. Quæ non

B 4 sunt

sunt, ea facit ut sint; condita conseruat) quibus
 oprimè exponit Basilius, quid nomine
 auxiliaris gratiæ, aut diuinorum auxiliorum,
 Doctores intelligat. Omne scilicet illud, quod
 per Christum Saluatorem nobis datur, ut à
 peccatis surgamus, ut mentis cæcitatem pel-
 lamus, ut in bono incipiamus, progrediamur,
 & perseueremus. Meritò verò religiosus tan-
 ta gratia cumulatur & tantis præidijs è cæ-
 lo demissus roboratur, quoniam hæc omnia
 postulat status, quem Dei amore succensus
 arripuit. Si enim Dominus aliquem ad ma-
 gnam dignitatem euehens, solet ei vires ne-
 cessarias præstare, ut dignitatem illam opti-
 mè aut ministerium exerceat. O anima re-
 ligiosa, postquam donis gratiæ, & auxilijs di-
 uinis es multiplicata, nequaquam vilis & pu-
 silla remansisti; sed grandis effecta es: gran-
 dis dignitate, grandis viribus, grandis & me-
 ritò. Virium autem magnitudinem voco ro-
 bur animi, parua despicientis, & vilia concul-
 cantis. Quis autem hanc religiosi magnitu-
 dinem intelliget? Quis hanc granditatem ex-
 plicare sufficet? Quis rogo maior est, qui di-
 uitias appetit, an qui contemnit? Qui digni-
 tates ambit, an qui despicit? Qui regnum con-
 cupiscit, an qui conculcat? non dubium, quin
 incomparabiliter maior sit magna mundi cõ-
 temnens, quam concupiscens; quoniã iste re-
 bus adpectu magnis, reverà paruis, seruit, ille
 impe-

imperat: iste eas suspicit, ille despicit: iste sequitur, ille fugit: iste rebus caducis se inferiorē, ille se superiorē agnoscit. Et ut rectē inquit Chrysoſtomus: magna reverā est anima, si affectioni non feruit. O quanta magnitudo ſolum Deum quærere, ſolum appetere, ſolo Deo expleri poſſe, & alia omnia tanquā arida alimenta, & quæ ſuſtentare non valent, auerſari? Eſt enim ſtatus hic, qui ab omnibus rebus mundanis abhorret, & ſæculum proteſtit atque contemnit. Eſt, qui ſola cæleſtia appetit, & Dei conſpectum & poſſeſſionem concupiſcit. Eſt cui dictum eſt in Numerorum libro: *In terra eorum nihil poſſidebis, nec habebis partem inter eos; ego pars, & hereditas tua in medio filiorum Iſrael.* *Nu. 18.* Sola tenui vſu rerum viliffimarum contentus, ad ſummum bonum tantum anhelat, dicens: *Deus cordis mei, & pars mea, Deus in æternum.* *Pſal. 72.* Homo igitur in hoc ſtatu conſtitutus, & ſuauiter cooperetur gratiæ Dei, vires & neruos acquirit, ut nobilium luxus, gemmas & pretioſa ornamenta ſubſannet, potentum diuitias deteſtetur: & his omnibus rebus ſpretis, ſummam filiorum Dei dignitatem ambiat, & ſanctitatem Dei que amicitiam & familiaritatem ſuſpiret. Hic eſt profectò magnus, qui magna optat, eximia & ingentia, ſcilicet diuina bona exquirat; parua verò, nimirum vniuerſa temporalia puſillis derelinquit. Ita proſus non
 magni

magni sunt nobiles, non magni sunt illustres & potentes sæculi. sed magni sunt humiles, magni sunt spiritu pauperes: magni sunt mundanarum rerum contemptores; magni sunt Deum amantes, & venerantes, quos filius Dei. magnos existimat. Hi sunt magni coram Domino, qui magna & eximia huius vite bona, nimirum, diuitias, honores & voluptates, ipsi pedibus proterunt, & tanquam vilissima fugiunt. Religiosi ergo magnanimi sunt, qui sine vlla dubitatione magna patrant, & pro eis non mundanos honores, sed Dei beneplacitum, & sui virtutem perfectionemque procurant.

C A P. VII.

*Quanta sit tranquillitas anima religiosa,
& quam magna sit occasio puritatis
cordis in vita religiosa.*

Nemo est qui non pacem amet, requiem expetat, tranquillitatem desideret. Est enim interna tranquillitas non minima pars felicitatis. Proprij autem cordis introitus hominem clamoribus rerum mundanarum eripit, & in quandam ineffabilem pacem perducit. Nam *regnum Dei non est esca & potus, sed iustitia, & pax.* Hoc autem regnum Dei, in quo regnat pax, intra nos est. Hanc pacem
pro-

Rom. 14